

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. B.**, nar. ..., bytem ..., zastoupeného obecným zmocněncem J. B., bytem tamtéž, proti žalovanému **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2013, sp. zn. ..., č. j. ...

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR dne 26. 6. 2013, č. j. ..., kdy žalovaný rozhodl tak, že podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů výrok napadeného rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Jihlavě ze dne 22. 5. 2013, č. j. ..., o nepřiznání příspěvku na živobytí změnil tak, že se žádost žalobce o příspěvek na živobytí zamítá.

Ve zdůvodnění své žaloby žalobce uvedl, že rozhodnutím Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Jihlavě a jeho potvrzením Ministerstvem práce a sociálních věcí ČR byla zkrácena práva žalobce na spravedlivé rozhodnutí o jeho žádosti o přiznání příspěvku na živobytí. U obou úřadů byl v rozporu se zněním zákona č. 110/2006 Sb., § 4 (odst. 2) použit výklad, který nebere v úvahu, že navrhovatel doložil existenci nájemní smlouvy na samostatnou místnost v bytové jednotce ve vlastnictví J. a V. B., tedy že neužívá s nimi společně jejich celý byt, ale jen prostor dle uzavřené nájemní smlouvy. Nelze za těchto okolností na něj aplikovat § 4 odst. 1 písm. c) výše uvedeného zákona a posuzovat ho společně s J. a V. B.. Výklad Úřadu práce i Ministerstva práce a sociálních věcí je čistě formální a účelový s cílem

neposkytnout jakoukoliv pomoc žalobci. Pokud by žalobce měl pronajatou stejnou místnost v sousedním bytě ve vlastnictví jiné osoby, tak by zcela jistě dle žalovaného splnil předpoklady poskytnutí příspěvku na živobytí včetně příspěvku na bydlení.

Bytem se pro účely zákona č. 110/2006 Sb., považuje dle § 4 odst. 2 soubor místností, popřípadě jednotlivá místnost, která podle rozhodnutí stavebního úřadu svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení.

Navrhovatelem užívaná samostatná místnost v bytě v majetku J. a V. B. splňuje výše uvedené předpoklady k trvalému užívání. V žádném platném právním předpisem není požadováno, aby žadatel o příspěvek na živobytí užíval zcela samostatnou bytovou jednotku se zvláštním vchodem do společných prostor domu. Za společné užívání bytu dle zákona č. 110/2006 Sb., by bylo možné považovat situaci, kdy by žalobcem užíval s J. a V. B. celý jejich byt bez omezení. V jeho případě tomu tak není. Důkazem je jím předložená nájemní smlouva úřadu práce, která přesně vymezuje prostor, způsob užívání i úhradu za něj, přičemž úhrada za užívání této samostatné místnosti je stanovena nájemní smlouvou pro žalobce velmi příznivě a tím je mu ze strany J. a V. B. poskytována významná ekonomická pomoc v nouzi, přestože to není jejich povinnost.

Skutečnost, že je v evidenci úřadu práce a nemá žádné příjmy, přesto že je vyučen a má i úplné střední odborné vzdělání, není jeho chyba. Rodiče žalobce mu umožnili získání úplného středního odborného vzdělání. Nyní je mu výrazně více než 26 let, je schopen se živit a tedy není dána zákonná povinnost jeho rodičů ho podporovat. Je věcí vlády ČR, aby vytvářela podmínky pro rozvoj ekonomiky tak, aby reálně fungoval trh práce. Za nynější situace tomu tak není. O každé jedno volné místo se uchází několik desítek uchazečů. Tedy se z jejich strany jedná o účast v hazardní hře, kde jen jeden z mnoha z nich vyhraje.

Za těchto podmínek nelze účelovým výkladem žalovaného dospět k rozhodnutí v souladu se zákonem, že je povinností rodičů živit své děti neomezeně dlouho i za situace, že se jedná o dospělého člověka, který je schopen se živit a žije svůj samostatný život v pronajatém bytě (místnosti).

Svou žalobou se žalobce domáhal toho, aby soud vydal rozsudek, kterým zruší jak rozhodnutí Úřadu práce tak Ministerstva práce a sociálních věcí z důvodu nesprávného posouzení předložených důkazů žalobcem a účelovému výkladu zákona č. 110/2006 Sb., § 4 odst. 1 a 2. V daném případě nelze žalobce posuzovat společně s jeho rodiči. Žalobce má právo na příspěvek od úřadu práce na živobytí od jeho žádosti při splnění ostatních zákonných podmínek.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že rozhodnutím úřadu práce ze dne 22. 5. 2013 nebyl žalobci přiznán příspěvek na živobytí s odůvodněním, že v rozporu s ust. § 49 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, neosvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na příspěvek na živobytí a neodstranil podstatné vady žádosti o tuto dávku, ačkoliv byl v písemné výzvě úřadu práce upozorněn na skutečnost, že pokud tuto povinnost nesplní, může mu být žádost o příspěvek na živobytí

zamítnuta. V souhlasném prohlášení odvolatel spolu s rodiči uvedl, že užívá k bydlení pokoj v bytě rodičů, protože je jako zletilé dítě, které není společně posuzováno s jinými osobami (s přihlédnutím k ust. § 4 odst. 2 zákona č. 110/2006 Sb.), o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (definice bytu), a v souladu s ust. § 4 odst. 1 písm. c) bod 2 cit. zákona společně posuzován se svými rodiči. Dne 14. 3. 2013 byly všechny společně posuzované osoby (žalobce a jeho rodiče, tj. paní V. B., a pan J. B.) úřadem práce vyzvány v souladu s ust. § 49 odst. 1 zák. č. 111/2006 Sb., aby doložily příjmy za měsíce říjen až prosinec roku 2012, prohlášení o majetkových poměrech, a náklady na bydlení. Rodiče žalobce byli dále vyzváni, aby dodatečně podepsali žádost jejich syna o dávku. Na výzvu úřadu práce reagoval pouze žalobce a osobně doložil dne 20. 3. 2013 doklad o svých příjmech za měsíce říjen 2012 až prosinec 2012 a informace o užívaném bytu. Do protokolu úřadu práce pak uvedl, že ostatní požadované doklady, a to příjmy rodičů za požadované měsíce, jejich náklady na bydlení a prohlášení o majetkových poměrech nedoloží, neboť se jeho rodiče necítí být účastníky řízení ve věci žádosti o příspěvek na živobytí.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal dne 29. 5. 2013 včasné odvolání, ve kterém uvedl, že úřadu práce na základě opětovného posouzení jeho žádosti o příspěvek na živobytí doložil doklady o výši jeho příjmů za požadované období měsíců října 2012 až prosince 2012 a informace o užívané místnosti na základě nájemní smlouvy na adrese Zahraničního odboje 932 v Třebíči. Dále uvedl, že ostatní požadované doklady osob, které spolu s ním užívají byt na výše uvedené adrese jako vlastníci tohoto bytu (jeho rodiče), nedoložil, neboť je od těchto osob nezískal. Dle jeho vyjádření se jeho rodiče necítí být účastníky tohoto správního řízení a uvedl, že jmenovaní nemají vůči němu vyživovací povinnost a nejsou osobami společně posuzovanými. Dle jeho tvrzení tuto povinnost neukládá žádný právní předpis v ČR a ani on nemá stejnou povinnost vůči svým rodičům. Uvedl, že společně s rodiči nehradí náklady na domácnost a neužívá celý byt svých rodičů (užívá pouze 1 místnost v bytě), proto na něj nelze pohlížet dle ust. § 4 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 110/2006 Sb., jako na osobu, která je posuzována společně se svými rodiči. Dle jeho vyjádření byla věc posouzena v rozporu s právními předpisy a navrhl, aby odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil a vydal rozhodnutí o přiznání příspěvku na živobytí.

Úřad práce postoupil odvolání včetně spisové dokumentace žalovanému k dalšímu řízení s tím, že popsal dosavadní průběh správního řízení a uvedl, že trvá na svém rozhodnutí.

Žalovaný dále postupoval v souladu s platnými právními předpisy a projednal odvolání proti napadenému rozhodnutí úřadu práce z hlediska zákonnosti a v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Dle postoupené spisové dokumentace žalobce podal dne 9. 1. 2013 žádost o příspěvek na živobytí. Uvedl, že je svobodný a jako společně posuzované osoby uvedl své rodiče, otce J. B. a matku V. B. Na žádosti o dávku chyběly podpisy obou jeho rodičů. K žádosti dále doložil prohlášení o svých celkových sociálních a majetkových poměrech a dvě čestná prohlášení, a to čestné prohlášení, že společně se svými rodiči neužívá celý byt, ale pouze jednu místnost v bytě, a že neuhrazuje společně s rodiči náklady na své potřeby, a čestné prohlášení otce, že jeho syn, žalobce, užívá jen jeden pokoj v jejich bytě a neuhrazuje společně s ním náklady na své potřeby. K žádosti o příspěvek nedoložil žalobce doklad o svých příjmech, doklady o příjmech rodičů, ani další potřebné doklady pro posouzení nároku na příspěvek na živobytí.

Byl proto úřadem práce dne 10. 1. 2003 vyzván k osobnímu jednání, aby doplnil a doložil potřebné údaje, konkrétně informace o užívaném bytě, jeho příjmy a příjmy jeho rodičů za měsíce září až prosinec 2012, prohlášení o majetkových poměrech rodičů, list vlastnictví nebo nájemní smlouvu, pracovní smlouvu otce, důchodový výměr matky, uhrazení nákladů spojených s bydlením za měsíc prosinec 2012, rozpis úhrad, poslední fakturu za elektřinu, případně plyn, a rozhodnutí o evidenci žalobce na úřadu práce. Na výzvu úřadu práce reagoval žalobce písemně dne 14. 1. 2013 ve stanovené 8-mi denní lhůtě, k osobnímu jednání se však nedostavil. Uvedl, že jeho žádost o příspěvek na živobytí platí v plném rozsahu i s připojenými přílohami (tj. s jeho prohlášením o celkových sociálních a majetkových poměrech a oběma čestnými prohlášeními uvedenými výše) a k dalším podkladům požadovaných úřadem práce uvedl, že neužívá celý byt, ale bezúplatně užívá pouze jednu místnost v bytě svých rodičů. Dále uvedl, že formulář s vyplněnými údaji o svých příjmech úřadu práce doložil společně se žádostí o příspěvek na živobytí (do žádosti o dávku uvedl, že v období měsíců října 2012, listopad 2012, prosinec 2012 a leden 2013 neměl rozhodný příjem) a úřadu práce doložil pouze prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech. Dle jeho vyjádření nejsou příjmy jeho rodičů pro posouzení nároku na tuto dávku podstatné, neboť tyto osoby nejsou podle zákona osobami společně posuzovanými. Žalobce odkazoval na podrobnosti uvedené v žádosti o příspěvek na živobytí ze dne 9. 1. 2013 (ze žádosti je patrné, že do kolonky užívání a náklady uvedl, že s ním jeho otec i matka trvale nežijí a neuhrazují spolu s ním náklady na své potřeby). Na žádosti chyběly podpisy obou rodičů. K osobnímu jednání na úřadu práce se žalobce nedostavil a požadované doklady nedoložil. Úřad práce v daném případě nevyzval společně posuzované osoby, aby doložili doklady o svých příjmech a další potřebné doklady týkající se těchto osob a aby doplnily své podpisy na žádosti o příspěvek na živobytí odvolatele. 25. 1. 2013 bylo úřadem práce vydáno rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na živobytí s odůvodněním, že v rozporu s ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., ve stanovené lhůtě nedoložil výše uvedené doklady. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, ve kterém uvedl, že užívá jednu místnost v bytě svých rodičů a za její užívání neplatí žádnou úhradu. Neužívá tak celý byt, což je podle jeho vyjádření předpokladem dle ust. § 4 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 110/2006 Sb.

Úřad práce postoupil odvolání odvolacímu orgánu (MPSV) k projednání. Rozhodnutím žalovaného bylo napadené rozhodnutí úřadu práce zrušeno a věc vrácena úřadu práce k novému projednání. Odvolací orgán dospěl rozbořem skutkového stavu a platné právní úpravy k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit, neboť žádost o příspěvek na živobytí ze dne 9. 1. 2012 trpí podstatnými vadami (absence podpisů obou rodičů účastníka řízení na žádosti). Ze spisové dokumentace bylo dále zřejmé, že úřad práce nevyzval rodiče žalobce, aby podstatné vady odstranili a doložili doklady potřebné k posouzení nároku na příspěvek na živobytí. Úřad práce měl proto v novém správním řízení zajistit odstranění podstatných vad na žádosti (zajistit podpisy obou rodičů na žádosti) a vyzvat dle ust. § 49 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., žalobce a osoby s ním společně posuzované (jeho rodiče), aby doložili všechny požadované údaje potřebné pro posouzení nároku na příspěvek na živobytí. V případě, že výše jmenovaní na výzvu úřadu práce nebudou ve stanovené lhůtě reagovat, měl úřad práce dle ust. § 49 odst. 5 citovaného zákona žádost o příspěvek na živobytí zamítnout.

Dne 6. 3. 2013 žalobce písemně doplnil svoji žádost o nájemní smlouvu k pokoji v bytě na adrese svého trvalého bydliště ze dne 1. 9. 2012. V této nájemní smlouvě jsou jako pronajímatelé uvedeni rodiče žalobce, kteří jsou současně výhradními vlastníky tohoto bytu. Ve smlouvě je stanoveno nájemné ve výši 1.500 Kč a je zde mimo jiné uvedené, že nájemci

bude umožněno užívat sociální zařízení v bytě společně s pronajímateli. V podání dále uvedl, že nemůže své rodiče přinutit k tomu, aby souhlasili s tím, aby byli osobami spolu s ním posuzovanými. Trvá na tom, že neuhrazuje spolu s rodiči náklady na domácnost a neužívá s nimi celý byt (pobývá pouze na pokoji specifikovaném v nájemní smlouvě). Dle jeho vyjádření by byl samostatně posuzován rovněž v případě, kdyby si pronajal pokoj v bytě jiného vlastníka, tedy nikoliv v bytě svých rodičů.

14. 3. 2013 vyzval úřad práce třemi samostatnými výzvami žalobce a jeho rodiče k osobnímu jednání na úřadu práce za účelem doložení výše uvedených dokladů a v případě J. a V. B. doplnění podpisů na žádosti o příspěvek. 20. 3. 2013 se žalobce osobně dostavil na úřad práce a doložil doklad o výši svých měsíčních příjmů za období měsíců října 2012 až prosince 2012 a informace o užívaném bytu (tyto informace opravil na informace o užívané místnosti). Do protokolu dále uvedl, že doklady rodičů nedoloží, neboť se domnívá, že nejsou účastníky řízení. Stejně tak nedoplní jeho žádost o podpisy jeho rodičů, neboť jeho rodiče se necítí být účastníky tohoto správního řízení. Úřad práce poté vydal 23. 5. 2013 rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na živobytí.

Žalovaný se při projednání odvolání proti napadenému rozhodnutí zaměřil zejména na důvody nepřiznání požadované dávky pomoci v hmotné nouzi. Věc byla posouzena v souladu se zákonem č. 111/2006 Sb., pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů a v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád.

Pro přiznání dávky pomoci v hmotné nouzi je nezbytné, aby byl občan uznán osobou, která se nachází v hmotné nouzi. Dle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi se osoba nachází v hmotné nouzi, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob po odečtení přiměřených nákladů na bydlení nedosahuje částky živobytí, přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejich základních životních podmínek je tak vážně ohroženo.

Pro účely posuzování stavu hmotné nouze se příjmy a sociální a majetkové poměry osoby, která žádá o dávku, posuzují společně s příjmy a sociálními a majetkovými poměry dalších osob. Okruh těchto společně posuzovaných osob se stanovuje dle § 4 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů. Dle ust. § 4 odst. 1 písm. c) bod 2 citovaného zákona se společně posuzují rodiče a zletilé děti, pokud tyto děti společně s rodiči užívají byt a nejsou společně posuzovány s jinými osobami. Dle ust. § 3 odst. 2 zákona o životním a existenčním minimu se bytem pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností, popřípadě jednotlivá místnost, který podle rozhodnutí stavebního úřadu svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení. Žalobce v žádosti o příspěvek na živobytí uvedl, že je svobodný a žije v bytě společně se svými rodiči (není společně posuzován s jinými osobami).

Žalobce užívá jednu místnost v bytě svých rodičů (nájemní smlouva ze dne 1. 9. 2012), neužívá tedy jinou bytovou jednotku se samostatným vchodem (spolu s rodiči užívá společně sociální zařízení v bytě – koupelna a WC). Dle ust. § 4 odst. 1 písm. c) bod 2

zákona o životním a existenčním minimu je pro účely příspěvku na živobytí osobou společně posuzovanou se svými rodiči. Skutečnost, že užívá pokoj rodičů za úplatu (nájemné ve výši 1.500 Kč), nemá vliv na změnu tohoto posouzení.

V rámci řízení o přiznání příspěvku na živobytí se úřad práce zabýval tím, zda žalobce a jeho rodiče jako osoby s ním společně posuzované splňují podmínky hmotné nouze stanovené v § 2 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi a s tím i související podmínky nároku na příspěvek na živobytí.

Podmínky nároku na příspěvek na živobytí jsou dány v ust. § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi, podle kterého má nárok na příspěvek na živobytí osoba v hmotné nouzi (§ 2 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob, snížený o přiměřené náklady na bydlení, nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob. V daném případě nebyl doložen příjem rodičů žadatele ani údaje ohledně nákladů spojených s užíváním celého bytu (tedy nikoliv pouze místnosti, kterou užívá žalobce) a nelze tak zjistit, zda je splněna tato základní zákonná podmínka nároku na požadovanou dávku pomoci v hmotné nouzi.

Úřad práce jednotlivě (třemi samostatnými výzvami) vyzval žalobce i jeho rodiče dne 14. 3. 2013, aby se dostavili k osobnímu jednání a potřebné údaje doplnili. Žalobce se na výzvu úřadu práce dostavil ve stanovené lhůtě k osobnímu jednání a doložil doklady týkající se jeho osoby. Doklady týkající se jeho rodičů nedoložil. Ve výzvě byl upozorněn na skutečnost, že pokud všechny požadované doklady (tedy i doklady jeho rodičů) nedoloží, může být jeho žádost o dávku dle ust. § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi zamítnuta. Úřad práce poté vydal 23. 5. 2013 rozhodnutí, v jehož výroku uvedl, že žalobci není přiznán příspěvek na živobytí.

Žalovaným správním orgánem bylo při přezkoumání napadeného rozhodnutí úřadu práce zjištěno, že žádost o příspěvek na živobytí ze dne 9. 1. 2013 trpí podstatnými vadami, neboť na žádosti pod údaji o společně posuzovaných osobách chybí podpisy těchto osob. Tímto podpisem stvrzuje každá z uvedených osob správnost a úplnost uvedených údajů a dává svým podpisem souhlas k tomu, aby státní orgány a další právnické a fyzické osoby sdělily úřadu práce výši jejich příjmů, údaje o přihlášení k trvalému pobytu a další údaje v rozsahu potřebném pro rozhodování o nároku na dávku, její výši a výplatu. Dále bylo zjištěno, že žalobce, případně osoby společně posuzované, nedoložili úřadu práce výše uvedené doklady potřebné pro posouzení nároku na dávku (příjmy a náklady na bydlení rodičů odvolatele). Všichni výše jmenovaní byli úřadem práce vyzváni dle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi k osobnímu jednání a doplnění a doložení potřebných údajů ohledně jejich příjmů a nákladů na bydlení a doplnění podpisů na žádosti o dávku. Na výzvu se však k osobnímu jednání dostavil pouze žalobce, doložil doklady za svoji osobu a do protokolu úřadu práce dále uvedl, že jeho rodiče nejsou účastníky řízení. Dle ust. § 49 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., jsou však rovněž osoby společně posuzované, tedy rodiče žalobce, povinni osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu a na výzvu se osobně dostavit k příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi. Nesplnění společně posuzovaná osoba výše uvedené povinnosti, může být po předchozím upozornění žádost o příspěvek na živobytí zamítnuta (ust. § 49 odst. 5 citovaného zákona). Úřad práce napadené rozhodnutí správně odůvodnil, ve výroku tohoto rozhodnutí však nesprávně uvedl,

že se žalobci nepřiznává příspěvek na živobytí, ačkoliv měl výrok tohoto rozhodnutí znít tak, že se žádost žalobce o tuto dávku pomoci v hmotné nouzi zamítá.

V souladu s výše uvedenými skutečnostmi a z hlediska zásad ekonomie a rychlosti správního řízení dospěl žalovaný k závěru, že výrok napadeného rozhodnutí je třeba změnit tak, jak je výše uvedeno. Žalovaný postupoval při projednání odvolání proti napadenému rozhodnutí v souladu s platnými právními předpisy, zejména v souladu se zákonem o pomoci v hmotné nouzi, zákonem o životním a existenčním minimu a správním řádem, a navrhoval, aby proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Brně měl k dispozici správní spisy a z nich zjistil, že všechny skutečnosti uváděné ve vyjádření žalovaného k žalobě jsou skutečnosti zjištěné správními orgány a obsažené ve správním spise.

Pokud pak jde o napadené rozhodnutí, soud nejprve uvádí, že pokud jde o rozhodnutí vydané Úřadem práce ČR – krajská pobočka v Jihlavě, bylo toto rozhodnutí vydáno dne 22. 5. 2013 pod č. j.: ..., kdy úřad práce rozhodl nepřiznat žalobci dávku příspěvek na živobytí.

V odůvodnění pak uvedeno, že vzhledem k tomu, že žalobce v souhlasném prohlášení spolu s rodiči uvedli, že žalobce užívá k bydlení pokoj u svých rodičů, proto je žalobce v souladu s ust. § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu v platném znění, spoluposuzován s rodiči a na základě toho byl žalobce vyzván 10. 1. 2013 písemně k doložení těchto dokladů: Informace o užívaném bytě, příjmy J. B., příjmy J. B. a příjmy V. B. za měsíce 10-12. 2012, prohlášení o majetkových poměrech J. B. a V. B., pracovní smlouvu J. B., důchodový výměr V. B., uhrazení nákladů spojených s bydlením za období 12/12, list vlastnictví nebo nájemní smlouvu, rozpis úhrad, poslední fakturu za elektřinu, případně i za plyn, rozhodnutí o evidenci na úřadu práce J. B. Jelikož v rozporu s ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi do 8 dnů ode dne doručení písemné výzvy z 10. 1. 2013 nedoložil ve výzvě uvedené skutečnosti, bylo rozhodnuto nepřiznat žalobci dávku v hmotné nouzi příspěvek na živobytí. Uvedeno pak, že proti tomuto rozhodnutí bylo podáno ze strany žalobce odvolání, Ministerstvo práce a sociálních věcí rozhodlo napadené rozhodnutí úřadu práce zrušit a věc vrátit tomuto úřadu k novému projednání. Úřad práce 14. 3. 2013 vyzval v souladu s ust. § 49 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi žalobce a osoby s ním společně posuzované, V. a J. B. k doložení těchto dokladů: příjmy za měsíce 10/12 roku 2012, prohlášení o majetkových poměrech, náklady na bydlení a dále k dodatečnému podepsání žádosti osobami společně posuzovanými. Uvedeno, že na tuto výzvu reagoval pouze samotný žalobce, který se 20. 3. 2013 na příslušný úřad dostavil a doložil doklady o výši svého měsíčního příjmu za požadované období, informace o užívané místnosti a smlouvu o nájmu místnosti. Do protokolu uvedl, že ostatní požadované doklady nedoloží, neboť se domnívá, že ostatní bydlící osoby nejsou účastníky řízení. Dále sdělil, že žádost o příspěvek na živobytí jeho rodiče nepodepíší, protože se necítí být účastníky řízení.

V závěru rozhodnutí uvedeno, že vzhledem k tomu, že žalobce v rozporu s ust. § 49 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, v platném znění, neosvědčil

skutečnosti rozhodné pro nárok na výše uvedenou dávku a dále neodstranil podstatné vady jím podané žádosti (žádost není podepsaná jeho rodiči) ačkoliv byl v písemné výzvě upozorněn na skutečnost, že pokud tuto povinnost nesplní, může mu být žádost o výše uvedenou dávku zamítnuta, bylo rozhodnuto, jak ve výroku uvedeno.

Žalobce s tímto nesouhlasil, podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání.

Podstatné v rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2013 je skutečnost, že přiznání dávky pomoci v hmotné nouzi žalovaný posuzoval stejně a dospěl ke stejným skutkovým i právním závěrům jako prvostupňový správní orgán, zásadní v rozhodnutí je pak to, že dospěl k závěru, že žalobce měl být posuzován společně se svými rodiči V. a J. B., tedy jako osoba společně s nimi posuzovaná.

Po podání žaloby krajský soud ve věci nařídil jednání.

U jednání krajského soudu 23. 7. 2014 obecný zmocněnec žalobce (jeho otec J. B.) uvedl, že mezi rodiči žalobce a žalobcem byla sepsána smlouva o nájmu pokoje, kterou založil do spisu a z ní vyplývá, že žalobce užívá v bytě zmocněnce a jeho manželky samostatně jeden pokoj a společně s žalobcem a jeho manželkou pak sociální zařízení v bytě, tj. koupelnu a WC a pokud jde o částku, kterou za to platil v uvedeném období, jednalo se o částku 1.500 Kč za celý rok. Dále uvedl, že on a jeho manželka jsou společnými vlastníky bytu v bytovém domě, v němž bydlí i žalobce. Jedná se o byt 4+1 s příslušenstvím. V tomto bytě tedy bydlí zmocněnec s manželkou a v jedné místnosti, kterou má pronajatu, bydlí syn a společně všichni tři užívají sociální zařízení v bytě. Kuchyň v bytě žalobce neužívá, stravu mu připravuje obecný zmocněnec s manželkou a jídlo si sní syn ve svém pokoji. On sám nemá totiž žádné finanční prostředky, neměl by si jídlo z čeho kupovat. Trval na tom, že žalobce společně s ním a jeho manželkou neužívá celý byt, pokud by užíval celý byt, byla by situace taková, že by opravdu mohl celý byt užívat, nikoliv pouze jednu místnost a společně sociální zařízení. Dle zmocněnce je toto naprosto stejná situace, jako kdyby si žalobce pronajal jednu místnost u cizích lidí. Také by neměl právo užívání celého bytu.

Skutková zjištění a právní posouzení věci soudem.

Žaloba není důvodná.

V dané věci je rozhodující pro posouzení, zda žalobce splňuje podmínky pro přiznání příspěvku na živobytí nejprve posoudit skutečnost, zda žalobce má být posuzován samostatně nebo je společně posuzovanou osobou se svými rodiči.

Ze skutkových zjištění je nesporné mezi účastníky, že žalobce bydlí v bytě 4+1, který je ve vlastnictví jeho rodičů, v tomto bytě bydlí žalobce tak, že samostatně užívá jeden pokoj z uvedeného bytu a společně s rodiči pak sociální zařízení.

Tyto skutečnosti vyplývají jednoznačně jak z výpovědi a tvrzení samotného žalobce v průběhu správního i soudního řízení, tak také se založených písemných dokladů a sdělení zmocněnce žalobce, který je jeho otcem.

Podle judikatury NSS (dle rozsudku NSS č. j. 3Ads 74/2005 – 59) okruh společně posuzovaných osob pro účely posuzování stavu hmotné nouze ve smyslu zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, se posuzuje podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu. Podle § 4 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, se posuzují společně rodiče a zletilé děti, pokud tyto děti společně s rodiči užívají byt a nejsou společně posuzovány s jinými osobami podle písm. b) nebo d). Podmínka společného uhrazování nákladů na své potřeby tak není u kategorie rodiče a zletilé děti zákonem stanovena a její splnění (nesplnění) je pro účely stanovení, zda rodiče a zletilé děti posuzovat společně či nikoliv, zcela nerozhodné.

Soud uvádí, že pokud jde o žalobce, je svobodný, žije v bytě se svými rodiči, jak už bylo řečeno shora, užívá v uvedeném bytě samostatně jednu místnost a společně s rodiči sociální zařízení.

Pokud jde o skutečnost, zda společně s rodiči hospodaří či nikoliv, tato není v daném případě rozhodující, tedy není ani rozhodující, že žalobce za užívání místnosti v bytě rodičů a sociálního zařízení společně s nimi, platí nějakou částku či nikoliv a zda mezi nimi existuje vyživovací povinnost, či nikoliv.

Soud dospěl k závěru, že žalobce užívá společně se svými rodiči byt na ulici ... a je tedy společně posuzovanou osobou se svými rodiči, jako jejich zletilé dítě a při posouzení společného užívání bytu není i dle názoru soudu rozhodující, zda žalobce společně se svými rodiči užívá všechny místnosti v bytě, nebo jako dospělý člověk jednu z místností, (což je v tomto posuzovaném případě) a společně s nimi pak sociální zařízení, neboť v uvedeném bytě, kde všichni tři bydlí, ani vícero koupelen a WC, než jedno, není.

Je tedy zcela jasné, že žalobce, jako zletilý syn svých rodičů společně s nimi užívá jejich byt.

Protože žalobce trval na svém stanovisku, že společně s rodiči neužívá jeden byt a že tedy nemůže být posuzovaný dle § 4 odst. 1 písm. c) bod 2, neposkytl na výzvu, a to ani jeho rodiče, jako osoby s ním společně posuzované, podklady, k nimž byl žalobce i osoby s ním společně posuzované vyzváni, aby úřad práce mohl zjistit, zda žalobci, jako osobě společně posuzované se svými rodiči, náleží příspěvek na živobytí, tedy zda splnil zákonné podmínky pro přiznání tohoto příspěvku.

Soud tedy věc posoudil tak, že žalovaný rozhodl správně, v souladu se zákonem, správně tak jako předním úřad práce posoudil, že žalobce je v daném případě osobou společně posuzovanou se svými rodiči.

Žalobu soud jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nemohly být přiznány, žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. července 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně